

Motion till riksdagen

1989/90:K315

av Evert Svensson (s)

Ökad service till riksdagsledamöterna

Det ställs allt större krav på riksdagsledamöter. Ibland kan det kännas som ett omöjligt uppdrag.

Först och främst skall han/hon vara sina väljares ombud i riksdagen. Han/hon skall följa och skaffa sig en överblick över 1 000-tals ärenden för att kunna diskutera och fatta beslut. Det ställs också krav på initiativ i olika frågor. Motioner, frågor och interpellationer skall skrivas och ställas – och debatteras. Brev skall skrivas och brev skall besvaras. Telefonen skall passas. Tyvärr verkar det ibland svårare att få tag i en riksdagsledamot än ett statsråd. Den senare har alltid någon som svarar och omedelbart kan tala om var vederbörande håller hus. Ett meddelande kan omedelbart läggas på skrivbordet eller framföras. Så icke för en riksdagsledamot. Sekreteraren befinner sig ofta i ett annat hus.

En riksdagsledamot anlitas ofta för medverkan vid möten. Tal skall förberedas, artiklar och svarsinlägg skall skrivas. Riksdagsledamoten har skyldighet att delta i den offentliga debatten. Valjarna har rätt att veta hur deras ombud ser på olika frågor. En riksdagsledamot är en offentlig person.

En riksdagsledamot är först och främst politiker. Han/hon måste ges fysiska möjligheter att utföra sitt politiska uppdrag och inte bindas vid alltför mycket administrativt arbete. Varje riksdagsledamot har en stark ambition att fylla sitt uppdrag. Redan detta och mer därtill fyller en lång vecka med uppgifter.

Men därtill skall han/hon också ha rätt till ett privatliv. Familj, grannar och vänner, olika föreningsaktiviteter i bostadens närhet är också viktiga inslag. Det måste också kunna fungera.

Familjelivet är särskilt viktigt. Veckopendlandet till Stockholm för icke stockholmare gör att riksdagsledamoten är borta flera dygn, vecka ut och vecka in nästan året runt. Det måste finnas tid för kärlek och omtanke för den närmaste omgivningen.

En del av vad jag redovisat är en del av riksdagsledamotens liv och kan aldrig reformeras bort. Men det kan förbättras.

Varje ombudsman/kvinna i varje riksorganisation har personlig service. Så är det inte i riksdagen även om det medges att det under senare år har skett väsentliga förbättringar och att ytterligare sådana är på gång. Riksdagsledamoten har fått sin bostadsfråga förbättrad, även om många ännu

sover över på kontoret. Antalet kanslibiträden har ökat men håller sig i snitt en på ca 8 ledamöter. Länge var det en på 12–15 riksdagsledamöter.

Riksdagen är vidare full av kunskap. Riksdagsutskottens kanslier, utredningstjänst och partikanslierna, riksdagsbiblioteket och tryckericentralen har allt en riksdagsledamot behöver veta.

Vad som saknas är tillgång till personlig assistans, handläggare, någon som kan utreda, förbereda och ta fram underlag för tal, artiklar, utredningsuppdrag.

Under åren har riksdagen i högre grad än tidigare internationaliserats. Detta ställer ytterligare krav på riksdagsledamöterna.

Det är angeläget att den påbörjade utbyggnaden av servicen till riksdagsledamöterna kan fortsätta i snabb takt. Ledamöterna bör få tillgång till såväl personliga handläggare som sekreterare. I de flesta fall bör det kunna räcka med deltid och/eller tidsmässig anpassning till riksdagsarbetet. Man bör pröva sig fram. Att från början göra en heltäckande organisation med personlig handläggare till varje riksdagsledamot är i dagens läge ett – synes det – alltför långt steg.

I samband med den fortsatta utbyggnaden av ledamotsservicen bör också prövas exempel och erfarenheter från andra länder, t.ex. den modell som tillämpas i Förbundsdagen i Bonn, där enligt uppgift varje ledamot disponerar egna medel för att anställa personal.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen beslutar uppdra åt riksdagens förvaltningskontor att ytterligare utreda frågan om ledamotsservice i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 25 januari 1990

Evert Svensson (s)

Mot. 1989/90
K315

